

Inleiding

Lieve mensen, van harte welkom in deze W&C viering, ook u die via de webradio met ons verbonden bent en meeviort. We hebben in dit kerkelijk jaar de drie grote kerkelijke feesten achter de rug: Kerstmis, Pasen en Pinksteren. En nu, de zondag ná Pinksteren vatten we die feesten nog eens samen in een allesomvattend groter geheel: Drievuldigheidszondag, zondag Trinitatis. Het mysterie van de drie-ene-God wordt vandaag in het licht gezet: één God in drie Personen, Vader, Zoon en Geest. We leven in een tijd, waarin het spreekwoord telt “meten is weten” m.a.w. alleen wetenschappelijke methodes gelden om kennis te verkrijgen. Maar als we alleen met ons verstand dit Mysterie van de Drievuldigheid willen ontraadselen, dan zal dat ons niet lukken. Gelukkig is er (veel) meer dan ons verstand waarmee wij kennis kunnen verkrijgen. En u weet toch, dat het Bijbelse begrip van ‘kennen’ alles te maken heeft met liefde? Amor ipse intellectus = de liefde zelf wordt tot kennis, een uitspraak van paus Gregorius, paus van 590-604, de grootste paus van de vroege middeleeuwen....We gaan straks wat dieper op in op het mysterie van de Drievuldigheid. Laten we nu beginnen met ons hart op God te richten, en om Zijn ontferming vragen.

Overweging

Vanaf dat de apostelen uitgingen om de Blijde Boodschap te verkondigen en het geloof in Christus begon te groeien, vanaf dat de Kerk begon te groeien en zich verder ontwikkelde, werd de noodzaak gevoeld om vast te leggen waar het christendom nou precies voor stond, wat het onderscheidde van het jodendom waar het uit voort kwam en van het veelgodendom van de Griekse cultuur van die tijd. Al onze geloofsformuleringen zijn in de eerste eeuwen van het Christendom in moeizame theologische debatten tot stand gekomen. Centraal gegeven daarbij was, dat Christus waarachtig mens en waarachtig God was: in zijn menselijke natuur wezenlijk één in wezen met ons mensen, en tegelijkertijd in zijn ‘goddelijke natuur’ één in wezen met de Vader.

Het voert te ver om dat allemaal te gaan uitwerken. Maar het is toch interessant en ook wel belangrijk om er even bij stil te staan hoe ons geloof in die vroege tijd tot stand is gekomen, hoe diep doordácht ook – wat voor ons nu zo vanzelfsprekend is, waar we helemaal niet meer bij nadenken, en wat voor ons soms wellicht ook vreemd is gaan klinken en waar we dan weer eigentijdse formuleringen voor zoeken.

En zo komen we dan ook bij zondag Trinitatis. Als ik het nu simpel houd, en alle theologische debatten laat voor wat ze zijn, en gewoon van Jezus uitga, en beluister wat Hij daarover zegt in de evangeliën, dan horen we Hem bij Johannes zeggen dat Hij en de Vader één zijn: “Wie Mij ziet ziet de Vader”, “Ik ben in de Vader en de

Vader is in Mij". Maar Hij maakt ook onderscheid: "De woorden die Ik u zeg, spreek Ik niet uit Mijzelf, maar het is de Vader die, blijvend in Mij, zijn werk verricht". Hier wordt zowel de eenheid als het onderscheid tussen Vader en Zoon voelbaar gemaakt. Even verder in hetzelfde hoofdstuk 14 bij Johannes noemt Jezus de H. Geest: "Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven...., de Geest der waarheid. ...de Trooster, de H. Geest, die de Vader zenden zal in Mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u heb gezegd". Hoorbaar wordt hier, hóe verbonden maar ook hoe onderscheiden Vader, Zoon en Geest met en van elkaar zijn!

Maar het is vooral belangrijk lijkt me, om niet uit het oog te verliezen waar het ècht om gaat als we het over de Drievuldigheid van God hebben. De theologische debatten hoeven wij niet te voeren. Wat voor òns belangrijk is, is of wij er iets van kunnen ervaren in ons geloofsleven, of we bv. Jezus ná kunnen zeggen als Hij God 'Abba' noemt. Dit Aramese woord blijft onvertaald in het Nieuwe testament, en het drukt de gevoelsfeer uit van dat 'Abba', dat het beste vertaald zou kunnen worden met 'papa', wat wil zeggen dat wij tot God in relatie zouden mogen staan als een klein kind tot zijn vader, zo vòl vertrouwen en overgave als een klein kind dat kan. Lúkt dat ook ons in onze tijd nog, om dat zo te ervaren? Of is God toch vaak een verre, afstandelijke God geworden?

God is in Jezus mens geworden, en in Jezus verbreedert Hij zich met ieder van ons. Daarin ligt ook onze heiliging: wij kunnen in en door en met Jezus opgenomen worden in de Liefde, de liefde tot God, die de Oorsprong is van deze liefde, èn in de liefde tot elkaar. Dan wordt voelbaar wat Jezus bidt in het hogepriesterlijk gebed:" mogen allen een zijn, zoals Gij in Mij en Ik in u, dat ook zij in ons zijn". Ach lieve mensen, als we ons 'alleen maar' eens dáárom druk zouden maken, dat we dáár een beetje gestalte aan zouden leren geven in ons leven....dán wordt het gebed, het visioen van Jezus werkelijkheid, dán wordt heel concreet waar, dat de triniteit van God zich ook naar òns uitstrekt, dat wij opgenomen worden in het Mysterie wat we vandaag vieren.

Jezus heeft ons Zijn Geest gegeven, en in de Geest zijn wij een met Hem en de Vader. Maar dat is natuurlijk nog niet zo eenvoudig: de H. Geest is a.h.w. de adem van God, die ons beweegt in het plan zoals God dat met ons heeft, met ieder van ons een eigen plan. De H. Geest heiligt ons, trekt ons mee in het "uw wil geschiedde" wat Jezus ten einde toe heeft waar gemaakt, sluit ons aan op de Bron van Liefde die God is..... Maar dan moeten wij wel in die Adem léven, hem in en uit ademen, veel dieper dan onze longen kunnen, tot in het diepst van onze ziel, tot in het 'intimior intimo meo', daar waar de vindplaats van God in ons te vinden is, zoals kerkvader Augustinus dat zei. Wij verlángen daar ook naar: 'onrustig is ons hart tot het rust in God', zegt een andere mooie spreuk van Augustinus.

Dit zijn niet alleen maar mooie woorden. Maar het is een gave die tevens opgave is: het gaat niet vanzelf, wij moeten er ons 'ja' aan verbinden, wij moeten er daadwerkelijk wèrk van maken in ons dagelijks leven, een uurtje op zondag zal niet

voldoende zijn....Laten wij ons laten inspireren, laten wij ons meer en meer bewust worden van het verlangen dat diep in ons leeft, en waardoor wij nu hier bij elkaar zijn. Laten wij meer en meer vanuit de adem van Gods Geest proberen te leven, opdat ook wij ons opgenomen mogen weten in het grote Mysterie dat we vandaag vieren, opdat wij allen door de H. Geest één mogen worden, zoals Jezus in de Vader en de Vader in hem.
Moge het zo zijn. Amen.

Slotgedachte

Het mysterie van de maan

Paus Franciskus: Er bestaat, wat de oude theologen noemden: *het mysterie van de maan*. Wat is dat 'het mysterie van de maan'? Dat het is zoals de maan. De maan heeft geen eigen licht, maar weerkaatst het licht van de zon. Ook wij hebben geen eigen licht. Het licht dat we bezitten is een weerkaatsing van Gods genade, van Gods licht.